

La importància del Nadal

"El premi Nadal que atorga l'editorial Destino, i que és el més antic dels premis literaris, el va guanyar un xicot d'Elda. En comprar el diari 'Avui', ens vam trobar en primera plana el següent titular: 'Pep Subirós guanya el Pla amb 'Cita a Tombuctú'. És a dir, que per al diari barceloní la notícia no era el guanyador del Nadal, sinó que el senyor Subirós havia obtingut el Pla de novel·la catalana."

La meva darrera crònica, la vaig escriure des d'Alacant i és datada del 27 de desembre. Va sortir al número 604 d'aquesta revista (amb data de 15 de gener), un número més tard que no em pensava (abans del 604 hi va haver un monogràfic sobre la guerra dels Balcans, del qual jo, en escriure la meva crònica, no tenia coneixement). En tornar d'Alacant vaig passar el cap d'any amb la família —la dona, el fill, la seva dona i els seus pares, que van venir de Varsòvia per passar el Nadal— i el dia 5 de gener me'n vaig anar a París, com cada any, a celebrar el meu aniversari (8 de gener), el qual, ves per on, va coincidir amb la mort de François Mitterrand. Així, doncs, avui podríem parlar una mica del senyor Mitterrand, però, abans, permetin-me que els faci cinc cèntims del darrer premi Nadal.

Com vostès ja saben (vegeu EL TEMPS 605), aquest premi que atorga l'editorial Destino, i que és el més antic dels premis literaris d'aquest país (Espanya), el va guanyar un xicot d'Elda, el poble de la meva dona, que es diu Pedro Maestre, amb una novel·la titulada *Matando dinosaurios con un tirachinas*. El diumenge 7 de gener, el meu cunyat, que també és fill d'Elda, era a Barcelona per negocis i, en comprar el diari *Avui*, es va trobar, a la primera plana, amb el següent titular: "Pep Subirós guanya el Pla amb *Cita a Tombuctú*". És a dir, que per al diari barceloní la notícia, el titular, no era qui havia guanyat el Nadal ("La nit del Nadal", es diu correntment a Barcelona, als diaris on jo he treballat), sinó el fet que el senyor Subirós havia guanyat el premi Pla, de novel·la en català, que atorga, juntament amb el Nadal i l'Apel·les Mestres, l'editorial Destino (cal dir que la informació de l'*Avui*, però no el titular, es feia menció del guanyador del Nadal, si bé no deia que era fill d'Elda).

La reacció del meu cunyat, el qual ja s'havia assabentat de qui era el guanyador del Nadal per la televisió, va ser, primer, de sorpresa i, després, d'indignació. En tornar de París em va trucar i, després de dir-me això que els acabo de referir, em va preguntar si hi havia cap explicació per a aquest fet tan curiós (els altres diaris, o bé titulaven amb el guanyador del Nadal o bé amb tots dos guanyadors, el del Nadal i el del Pla).

Jo, la veritat, em sentia una mica avergonyit, en tant que professional dels papers, dels diaris, on sempre m'he guanyat la vida, i no sabia què dir-li. Potser algun lector

d'EL TEMPS, més familiaritzat que jo amb la redacció de l'*Avui*, podria respondre aquesta pregunta: va ser una badada del redactor que va escriure el titular o va ser, com pensa el meu cunyat, una manera de manifestar, per part del diari, el seu criteri de donar prioritat a la novel·la catalana, escrita en català, i minimitzar la castellana, la guanyadora del Nadal, en "la nit del Nadal"?

La mort de Mitterrand. El meu bon amic Joan F. Mira escriu: "Volgué ser un dels tres noms que resumeixen la França del nostre segle, Pétain, per a bé i per a mal, De Gaulle i ell mateix, Mitterrand. Ho serà". Doncs bé, jo, estimat Mira, em penso que no. Més aviat m'inclino a pensar, com l'amic Valentí Puig, que, dels mandats presidencials de Mitterrand, "només en quedaran algunes construccions horribles a París".

Jo no he estat mai mitterrandista. El meu home, ja ho saben, era Mendès-France. Com diu Valentí Puig, Mitterrand, a diferència del general De Gaulle, no va tenir cap Malraux ni cap Mauriac al seu costat. He conegut, conec, algunes de les persones, gent de la *Culture*, que envoltaven el president Mitterrand. Genteta, per no dir gentussa, d'un servilisme esgarrifós. Una d'elles va portar aquest servilisme fins a l'extrem d'oferir la seva pròpia filla al president i, segons sembla, aquest no la va rebutjar, tot al contrari. Avui (18 de gener), després d'una setmana de *vénération Mitterrand*, els francesos descobreixen que aquell gran home els va traïr, els va amagar el seu estat de salut, va decidir que el seu càncer de pròstata era un "secret d'État". El descobriment, l'ha fet el seu metge de capçalera, el doctor Gubler, el qual acaba de publicar un llibre, *Le grand secret*, on explica amb pèls i senyals la malaltia del president. Tot plegat, com poden veure, fa bastant de fàstic.

Joan de Sagarra